

DANA EMINGEROVÁ

KLUK s autem snů

Táta s mámou přivezli v osmašedesátém z Německa auto. Nádhernou oktávku. Nebyla nová, ale nám připadala jako sen, protože nikdy dřív jsme žádné auto neměli.

Tati, pozor, ten pekáč se na nás valí," vykřikovaly jsme se sestrou Evou po každé, když nás předjížděl nějaký veterán z dob předválečných. Tehdy na konci 60. let jich na silnicích jezdilo hodně. Líčila jsem ségře, jak by to bylo skvělé, kdybychom si – až budeme velké – pořídily právě nějaký starý „pekáč“ a daly do něj strašně silný motor, se kterým bychom předjížděly všechny majitele zánovních škodovek. Na to mi Eva řekla, že by rozhodně nikdy v životě žádný starý „pekáč“ nechtěla. Že ona si nabalí kluka s pořádným autem, které bude tak moderní a krásné, že z něj vypadnou oči z důlků všem jejím kamarádkám. I mně.

A přesně takové auto jednou parkovalo pod naším domem. Bylo blankytně modré a seděl v něm rozevlátý hezký kluk. Měl na triku skály a vlny s anglickým nápisem Cape of Good Hope a na autě německou značku.

„Chceš svézt?“ zeptal se, když viděl, jak na něj civím. Zavrtěla jsem hlavou, protože malé holky nesmí nikam jezdit s cizími lidmi.

„Máš dobrý auto,“ řekla jsem jen.

„To je Ford Cortina.“

Stejně jako to auto se mi líbil i kluk v tričku. Jako bych ho odněkud znala. Najednou mi to secvaklo. Jeho tvář jsem viděla na mnoha fotografiích, které měla za sklem na kredenci jedna paní, co bydlela u nás v domě. Říkaly jsme jí teta Jarka a chodily jsme k ní s Evou na bonbony. Také pekla strašně dobré povídkové buchty a hlavně měla byt plný pohled-

AUTORKA

Dana Emingerová (49), novinářka a spisovatelka, právě vydala nový román In flagranti aneb slasti a strasti nevěrníků. Její čtvrtá knížka vychází v nakladatelství Mladá fronta opět s ilustracemi „sklepáka“ Davida Vávry.

nic z Jižní Afriky. Samé slony a lvy. Žirafy a nosorožce. A také skály a vlny, co měl na triku tenhle kluk.

„Přijel jsi za babičkou?“ zeptala jsem se.

Překvapeně kývnul. „Patříš k tetě Jarce, takže nejsi cizí,“ z radovala jsem se a vzala za kliku blankytně modré Cortiny. Posadil si mě na klín a nechal mě točit volantem, než jsme dojeli na konec ulice. Když jsme se vrátili zpět, vůbec se mi nechtělo z jeho krásné Cortiny vystoupit.

„Opravdu ses narodil v Africe?“ prohlížela jsem si ho. Máma mi vyprávěla, jak teta Jarka přišla za války o celou rodinu. Její syn uprchl se svým židovským tátou na před nacisty do Kapského Města. Tenhle Jarda musel být její vnuk.

„Proč máš na tričku ty skály a vlny?“

„To je mys Dobré naděje. Nejkrásnější místo na světě, kde se slévají vody dvou oceánů. Vlny tam mají při západu slunce barvu rtuti, mezi skalami létají kormoráni a dál na jih už je jenom Antarktida.“

„To musí být hezký,“ řekla jsem a pak se zeptala: „Máš holku?“

„A ty máš kluka?“ zasmál se.

„Miluju Václava Neckáře,“ přiznala jsem. „Jenže v rádiu říkali, že se zrovna oženil. Ale stejně jsem na něj moc malá.“

„Kolik ti je?“

„Osm.“

„Až budeš velká, najdu si tě,“ řekl.

„Já chci taky,“ ozvalo se zvenčí a do auta vlezla Eva.

„To je moje ségra,“ vysvětlila jsem. „Je jí šest.“ Ještě jednou s námi objel ulici.

„Proč jsi přijel?“ ptaly jsme se. „Tajemství,“ zašeptal a vysadil nás.

Stejně jako to auto se mi líbil i kluk v tričku

„Zase nás někdy svezíš v téhle Cortině?“ chtěla jsem vědět. Eva se na mě udiveně podívala. „Vždyť jsi chtěla mít starý pekáč se silným motorem,“ připomněla mi, chytla toho kluka kolem krku a pohládila ho po rozevlátých vlasech.

„Budu mít obojí,“ řekla jsem rozhodně a dala mu pusku na tvář.

Pak jsme mu zamávaly na rozloučenou a šly domů. Nikomu jsme samozřejmě nic neřekly. To dá rozum. Přeci jen ten kluk v africkém tričku byl cizí.

Brzy na to se v našem domě objevili policajti. Zalepili dveře bytu tety Jarky a řekli, že se její věci zabavují, protože emigrovala. Tak jsme k ní s Evou vlezly přes balkón a posbíraly všechny pohlednice se slony a zebrami. Vždycky, když jsme si je prohlížely, vzpomněla jsem si na toho kluka s Cortinou a cítila dech dvou oceánů na vlkách, které mají při západu slunce barvu rtuti. O 20 let později mě tam vyvezl na svatební cestu můj muž. Vzala jsem si ho, protože přijel na první rande Fordem Cortinou, která se mezi tím, než jsem vyrostla, stala pekáčem se silným motorem. I když neměl rozevláté vlasy a jeho auto nebylo blankytně modré, ale červené, věděla jsem od první chvíle, že je to kluk, na kterého celý život čekám. ■

ona@mfdnes.cz

